

Scénář k audioreportáži: Vyprávění paní Noemi Komrskové

Zpracovali žáci Základní školy, Brno, Slovanské náměstí 2 pod vedením pana ředitele Davida Jalového: Kristýna Čejková, Jáchym Justan a Barbora Skoupá

S paní Mgr. Noemi Komrskovou jsme se setkali u nás v Brně na Slovanském náměstí dne 3. února 2020 a hned její první slova dokazují lásku k Janu Ámosu Komenskému a jeho dílu.

Mně to přijde úžasný, že v naší zemi byl člověk, kterému velmi záleželo na tom (a to zní v jeho díle), aby člověk neupadl v nečlověka.

Paní Noemi se narodila 16. srpna 1951 ve Vysokém Mýtě a svoji povinnou školní docházku zahájila v 50. letech minulého století, kdy už stáli u moci komunisté.

Potíže v životě rodiny pokračovaly...

Traumata mám z toho, jak na nás působilo to okolí. Že jsme měli v ulici uličního důvěrníka, který sledoval, kdo k nám jde, kdo odchází a kdy a jak, a hlásil to všechno, vždycky málem vypad z okna. A pak jsem vnímala, že k nám někdy chodili takoví lidi, který měli takový velikánský kožichy a byli takový jako ztrápený, a to byli vlastně kulaci takzvaní, kterým všechno vzali. Oni se chodili za mým dědečkem radit, protože dědeček byl člověk, který rozuměl lidský bídě. Maminčin bratranec se vrátil z vězení, kde byl 7 let za to, že nechtěl dát ze statku své koně. To bylo pro něj nepřekonatelný, takže 7 let kopal uran. Měl tam být 14 let, ale pak nakonec ho pustili dřív díky nějaký amnestii a my jsme mu s maminkou pomáhaly znovu nastartovat život, protože eště ho všelijak týrali. I potom musel jít pracovat do toho JZD, kam nechtěl vstoupit. V 58. roce vyhodili mého tatínka z práce a to už podruhé.

Přes všechna příkoří dokázali tito nespravedlivě obvinění a věznění lidé najít v sobě velkou duševní sílu.

Nakonec na to vzpomínali hrozně hezky právě proto, že v sobě neživili nějakou nenávist, ale že vlastně zažili nějakou vzájemnou pomoc a podporu.

V srpnu roku 1968 nastala okupace Československa. O rok později paní Noemi odmaturovala. Tatínek své dceři vyjednal dvouměsíční pobyt u přátel ve Skotsku. Před odletem jí řekl: „Když se ti tam bude líbit, tak se nevracej. Kdyby to tu bylo špatný, já bych ti to přál.“ Nakonec strávila paní Noemi v Edinburghu třičtvrtě roku a i když se jí tam líbilo, vrátila se domů. Po příletu však nastaly problémy už na Ruzyni.

Z letiště už mě nechtěli pustit, protože tam na mě křičeli, že jsem tam byla nelegálně, pak mně řekli, že musím se teda druhý den hlásit na policii a brzo k nám přišel pán, který říkal: „Tak já se jdu na tu ovečku podívat.“ A přišel se podívat, protože celou dobu mě měl na starosti a čet všechny dopisy, který mně rodiče posílali. Maminka mně říkala, psávala TY MOJE OVEČKO, tak to jsem měla za to.

Paní Noemi chtěla po návratu ze Skotska studovat na vysoké škole, ale nebylo to jednoduché.

Její tatínek náhodně zjistil, že se v Bratislavě otevírá nová škola.

Jak jsem nezažila ten rok tý normalizace, to znamenalo, že se zase lidi museli začít bát, zase všechny jako lidi museli jít k prověrkám a říct, co si myslí o ... o tom, že jsou tady cizí vojáci, co si myslí o tom, proč přišli, atd. a teď kroutili lidi tím způsobem, že kdokoliv řekl, že je to okupace, že je to nefér, tak měl velký problém.

Paní Noemi po promoci pracovala v léčebném ústavu pro postižené děti v Lužikošumberku jako muzikoterapeutka. Po přestěhování do Prahy zřídila s manželem stacionář a po návratu do rodného Vysokého Mýta vybudovali Dům pokojného stáří. Nakonec zakotvili v Brně a teď budují Diakonii Církve bratrské.

I když bývalý a násilný režim komunistické nadvlády paní Noemi hodně vzal, může těžit i z dobrých vzpomínek. A to je to, co člověku nikdy nikdo nevezme. Víru v Pána a dobrotu lidského srdce.